

Em pregunte quin era l'equilibri i quin és avui. Les xapes de tònica [Finley](#), carregades de plastilina, no se n'havien d'eixir ni un mil·límetre de les ratlles del pati de l'[escola Lluís Revest](#) fins a tocar meta. Sempre guanyava el nom del mateix ciclista. Jugar a les bales (guas!), ballar la trompa, arrossegar-se per terra, com una sargantana, recollint [gàlbuls](#) per a la guerra... Anàvem sempre a genollons. Els genolls tenien la responsabilitat de mantenir l'equilibri, un compromís que, aleshores, era un acte reflex, sense queixa, foguejat en les conseqüències: ferides, rascades, crostes, esgarrons, pedaços... Conquerir l'equilibri era més que un joc. Era el joc. I et jugaves un món, el món. Guanyar o perdre era una cosa que venia després, que durava poc, que oblidaves aviat. Però l'equilibri durava i dura; el guanyaves sempre. No cal recordar-lo; funciona de memòria. Quin és avui l'equilibri? Qui el vol encara conquerir?

Button

Button

«[Interferències](#)» (07), de [121 dB](#)

«No, no tens crostes als genolls per rendir-te davant desconeguts».